

Η εξέταση της τέχνης στο φως της υποδοχής της στην Ελλάδα ανάμεσα στους δύο πολέμους δείχνει ότι διαμορφώνονται ορισμένα σχήματα που μας βοηθούν να κατανοήσουμε αξίες και προτεραιότητες της ελληνικής κοινωνίας στο μεσοπόλεμο. Η κυριότερη προτεραιότητα, ο καθορισμός του εθνικού χώρου ιδεολογικά και πολιτισμικά, εκφράζεται πολυσήμαντα και πλούσια επεξεργασμένη στις τέχνες. Είναι γνωστό ότι από τα τέλη του 19ου αιώνα το πολιτισμικό συνεχές του ελληνισμού είχε επεκταθεί προκειμένου να περιλάβει τον βυζαντινό και τον παραδοσιακό νεοελληνικό πολιτισμό. Στο μεσοπόλεμο, η σύνθεση των αξιών ή των ιδιοτήτων ή απλώς των μορφολογικών μοτίβων από διάφορες φάσεις αυτού του συνεχούς, φτάνει σε μια κορύφωση στο έργο των περισσότερων Ελλήνων δημιουργών. Το υλικό της υποδοχής αυτού του έργου καθορίζει, ως ένα βαθμό, τη μορφή και το περιεχόμενο του χωρίς ωστόσο αυτό να σημαίνει ότι και το ίδιο το υλικό δεν καθορίζεται σε ανάλογο, αν όχι και μεγαλύτερο βαθμό, από το έργο. Οι τάσεις που ονομάζονται σ' αυτήν τη μελέτη, μοντερνισμός και «παράδοση» διαμορφώνονται και οι δύο στο πλαίσιο του μοντέρνου κινήματος στην τέχνη. Διαφοροποιούνται όμως ως προς το ότι η ισχυρότερη και πιο διαδεδομένη, η τάση της «παράδοσης», επιδιώκει να συνδυάσει τις πλαστικές αξίες του μοντερνισμού με ιδεολογικές αναφορές στον πολιτισμό του ελληνικού κόσμου. Η πρόθεση αυτή αποδίδει πολυάριθμες εκδοχές της ελληνικότητας από τις πιο αφελώς μονολιθικές ως τις πιο ευφάνταστα περίπλοκες.